

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 183

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 martie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 720 din 20 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968	2–5
Decizia nr. 734 din 20 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2 ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	6–8
Decizia nr. 735 din 20 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296 ³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	8–11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
670. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Balotești din județul Ilfov	11–12
1.141. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, privind acordarea titlului de parc industrial Societății BORGHESI — S.R.L.	13–14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
322. — Decizie privind retragerea, la cerere, a autorizației de funcționare a Societății FATAASIGURĂRI — S.A.	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 720**

din 20 noiembrie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1
din Codul de procedură penală din 1968**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Radu Răzvan Horațiu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² din Codul de procedură penală din 1968, excepție ridicată de Marian Sandu în Dosarul nr. 2.380/63/2016/a1 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 873D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de apărătorul ales Silviu Costinel Balaci, avocat în cadrul Baroului Dolj, cu delegație la dosar, precum și personal partea Gigel Roșianu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul domnului avocat, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Arată că, în esență, prezenta excepție este fundamentată pe *ratio decidendi* a Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016 prin care s-a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții din Codul de procedură penală similare cu cele criticate în cauza de față. Așadar, standardul constituțional de protecție a vieții intime, familiale și private și a secretului corespondenței impune ca limitarea acestora să se realizeze într-un cadru normativ care să stabilească expres, într-un mod clar, precis și previzibil organele abilitate să efectueze operațiunile care constituie ingerințe în sfera protejată a drepturilor. Prin urmare, Curtea a reținut că este justificată opțiunea legiuitorului ca mandatul de supraveghere tehnică să fie pus în executare de procuror și de organele de cercetare penală, care sunt organe judiciare, conform art. 30 din Codul de procedură penală, precum și de către lucrătorii specializați din cadrul poliției, în condițiile în care aceștia pot deține avizul de ofițeri de poliție judiciară, în condițiile art. 55 alin. (5) din Codul de procedură penală. Această opțiune nu se justifică însă în privința includerii în cuprinsul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală a sintagmei „alte organe specializate ale statului”, neprecizate în cuprinsul Codului de procedură penală sau în cuprinsul altor legi speciale (paragraful 48 final și paragraful 49 din decizia mai sus menționată).

4. Pornind de la aceste considerente de principiu, consideră că argumentele menționate sunt valabile și în cauza de față, dispozițiile art. 91² din Codul de procedură penală din 1968 permițând participarea la activitățile de urmărire penală și a altor persoane, fără ca acestea să fie individualizate în concret.

5. Mai arată că, în prezentul dosar, înregistrările și transcrierea acestora au fost realizate de către S.I.P.I. Dolj, în contextul în care lucrătorii acestui serviciu nu aveau calitatea de organe de cercetare penală. Așa fiind, s-au încălcat dispozițiile constituționale invocate, întrucât ingerința în viața privată prin realizarea interceptărilor și a supravegherii tehnice a fost realizată de persoane care nu aveau nicio calitate în cauză.

6. Așa fiind, sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate*” este neconstituțională.

7. Partea Gigel Roșianu nu mai are nimic de adăugat și susține susținerilor domnului avocat.

8. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 355 din 24 aprilie 2012, nr. 734 din 23 noiembrie 2017, nr. 779 din 28 noiembrie 2017, nr. 153 din 27 martie 2018 și nr. 155 din 27 martie 2018, ultimele fiind ulterioare Deciziei nr. 51 din 16 februarie 2016 la care face trimitere autorul excepției. Se subliniază că, potrivit paragrafului nr. 33 al Deciziei nr. 155/2018, sintagma „alte organe specializate ale statului” nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere la care se face referire în art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968. Astfel, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, Curtea și-a fundamentat soluția din perspectiva persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică. Referitor la suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere — sub imperiul vechiului Cod de procedură penală, ca, de altfel, și sub cel al noului Cod —, acesta era asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor acestora, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal. Așa fiind, întrucât nu au intervenit elemente noi, care să determine schimbarea acestei jurisprudențe, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

9. Având cuvântul în replică, domnul avocat menționează că, în cauza de față, persoanele care au efectuat supravegherea tehnică nu s-au limitat doar la a acorda un concurs tehnic, ci au

realizat efectiv interceptările și monitorizarea persoanelor cercetate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

10. Prin Încheierea nr. 7 din 10 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.380/63/2016/a1, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² din Codul de procedură penală din 1968**, excepție ridicată de Marian Sandu într-o cauză penală aflată în procedura camerei preliminare în care interceptarea și înregistrarea convorbirilor telefonice au fost realizate potrivit art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968.

11. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, pornind de la considerentele de principiu statuate de Curtea Constituțională în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, paragrafele 48 și 49, autorul susține că acestea pot fi extinse și asupra reglementării din procedura penală anterioară, care permitea participarea la activitățile de supraveghere tehnică și a altor persoane, fără ca acestea să fie individualizate concret.

12. Așa fiind, în lipsa reglementării exprese a identificării persoanelor care puteau efectua înregistrările din punct de vedere tehnic, o astfel de supraveghere tehnică realizată de ofițeri de poliție care nu dețineau avize de poliție judiciară a condus la ingerințe în viața privată neconforme cu cadrul constituțional în vigoare.

13. **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori** arată că autorul excepției a înțeles să critice pentru neconstituționalitate dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, invocând argumente din Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016. Astfel, instanța de judecată arată că, anterior deciziei anterior menționate, se aplica art. 66 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

14. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2016 privind unele măsuri pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică dispuse în procesul penal, art. 66 din Legea nr. 304/2004 a fost modificat. Același act normativ a modificat și a completat și Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, cu modificările și completările ulterioare, în sensul că în cadrul D.I.I.C.O.T. se încadrează ofițeri și agenți de poliție judiciară pentru desfășurarea activităților prevăzute la art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

15. De asemenea se precizează că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție prevede la art. 15¹ că D.N.A. este autorizată să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, prelucrarea și stocarea informațiilor privitoare la faptele de corupție prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările ulterioare, în condițiile legii.

16. Se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 7 noiembrie 2006.

17. De altfel, se mai arată că probele administrate într-un proces penal vor fi evaluate uniform de instanța de judecată, cu respectarea contradictorialității și a tuturor celorlalte garanții prevăzute de Codul de procedură penală, judecătorul având

posibilitatea să constate, dacă se impune, că o probă este neconcludentă deoarece nu corespunde realității sau nu face dovada faptului ori a împrejurării în legătură cu care a fost administrată.

18. Așa fiind, instanța de judecată apreciază că dispozițiile legale criticate satisfac exigențele impuse de Convenție și Constituție, fiind stabilite condițiile imperative de înregistrare a convorbirilor telefonice și de valorificare a acestora pe planul probațiunii și, totodată, instituită o garanție procesuală constând în posibilitatea supunerii înregistrărilor unei expertize tehnice.

19. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

20. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, cu titlul preliminar, arată că obiectul excepției îl constituie numai prevederile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, asupra celorlalte alineate nefiind formulate critici.

21. Așa fiind, sintagma „*persoane chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*”, deși nu se bucură de o definiție legală, nu este totuși lipsită de claritate și previzibilitate, căci sensul său se determină printr-o interpretare literală a termenilor folosiți de legiuitor, dar și prin interpretarea sistematică a celor două teze ale art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968.

22. Astfel, dacă în prima teză legiuitorul stabilește organele judiciare competente să efectueze interceptările și înregistrările, anume procurorul și organul de cercetare penală, în teza a doua — cea care face obiectul excepției — legiuitorul vizează o categorie distinctă de persoane, cele chemate „să dea concurs tehnic” la interceptări și înregistrări, respectiv — într-o interpretare literală, pornind de la sensul comun al cuvintelor folosite — persoanele care, folosind instrumentele și procedeele tehnice specifice interceptării și înregistrării, ajută procurorul/organele de cercetare penală în efectuarea acestui procedeu probator.

23. Prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și modalităților de efectuare a înregistrărilor, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, precum și a obligației de redare integrală a acestora, dispozițiile legale în materie oferă suficiente garanții pentru respectarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la viață privată și de familie, iar eventuala nerespectare sau interpretarea eronată a lor de către organele judiciare nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii, care însă excedează competenței Curții Constituționale.

24. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale și a făcut trimitere la opinia exprimată cu prilejul pronunțării deciziilor Curții Constituționale nr. 410 din 10 aprilie 2008, nr. 709 din 17 iunie 2008 și nr. 171 din 2 martie 2010.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare, prevederile art. 91² cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea* din Codul de procedură penală din 1968. Din notele scrise ale autorului reiese că excepția de neconstituționalitate privește, în realitate, numai dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, motiv pentru care obiectul excepției urmează a fi restrâns în consecință. Așa fiind, prevederile criticate au următorul conținut:

— Art. 91²: „*Procurorul procedează personal la interceptările și înregistrările prevăzute în art. 91¹ sau poate dispune ca acestea să fie efectuate de organul de cercetare penală. Persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări sunt obligate să păstreze secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită potrivit Codului penal.*”

28. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legilor, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 23 aprilie 2018, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate cu privire la sintagma „*persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări*” din cuprinsul dispozițiilor art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, sintagma criticată pe motiv că nu respectă cerințele de claritate, precizie și previzibilitate a legii, observând că sunt invocate, în acest sens, argumentele avute în vedere cu ocazia pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 16 februarie 2016. Prin această din urmă decizie, sintagma „*ori de alte organe specializate ale statului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală a fost constatată ca fiind neconstituțională, deoarece încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitoare la statul de drept în componenta sa privind garantarea drepturilor cetățenilor și în art. 1 alin. (5) care consacră principiul legalității (paragraful 50).

30. Totodată, Curtea a mai statuat, prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, că sintagma „*alte organe specializate ale statului*” din dispozițiile art. 142 alin. (1) din noul Cod de procedură penală nu vizează persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la executarea măsurilor de supraveghere. În acest sens, Curtea a reținut că, în Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016, și-a fundamentat soluția din perspectiva

persoanelor care pun în executare mandatul de supraveghere tehnică, iar nu din perspectiva persoanelor care asigură suportul tehnic pentru realizarea activității de supraveghere tehnică (paragraful 17).

31. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a constatat, referitor la suportul tehnic pentru realizarea respectivei activități de supraveghere, că, sub imperiul vechiului Cod de procedură penală — ca, de altfel, și sub cel al noului cod —, acesta era asigurat de persoane fără atribuții de cercetare penală, în limitele competențelor lor, motiv pentru care dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 impuneau persoanelor chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări obligația de a păstra secretul operațiunii efectuate, încălcarea acestei obligații fiind pedepsită penal (paragraful 18).

32. De asemenea, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate, ca, de altfel întreaga secțiune din vechiul Cod de procedură penală referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ce excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*” (paragraful 19).

33. Tot prin Decizia nr. 734 din 23 noiembrie 2017, citată anterior, Curtea a mai reținut, cu privire la vechea reglementare, că, potrivit dispozițiilor art. 91⁶ alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, mijloacele de probă referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video pot fi supuse expertizei tehnice la cererea procurorului, a părților interesate sau, din oficiu, de către instanță, judecătorul având datoria să examineze valabilitatea acestora sub toate aspectele legalității și temeiniciei autorizării și efectuării înregistrărilor (paragraful 20).

34. În continuare, Curtea Constituțională a menționat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume Hotărârea din 6 mai 2003, pronunțată în *Cauza Coban (Asim Babuscum) împotriva Spaniei*, în care reclamantul invoca nulitatea înregistrărilor convorbirilor sale telefonice, întrucât nu îndeplineau condițiile de legalitate și proporționalitate. După ce a reamintit faptul că admisibilitatea probelor este o problemă ce ține de reglementările naționale și că jurisdicțiilor naționale le revine sarcina să aprecieze elementele care le sunt prezentate, Curtea de la Strasbourg a stabilit că respectiva condamnare penală a intervenit în urma unei proceduri contradictorii, pe baza probelor discutate de părți. Reclamantul a avut posibilitatea de a interoga martorii audiați și de a contracara depozițiile care îi erau defavorabile. De asemenea, în privința înregistrărilor convorbirilor telefonice, s-a constatat că instanțele naționale au confirmat legalitatea strângerii acestor probe, iar reclamantul ar fi putut face observații în fața judecătorului cu privire la aceste înregistrări, care nu au constituit, de altfel, singurul mijloc de probă invocat de acuzare. Totodată, și în Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Klimentyev împotriva Rusiei*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, pentru a asigura dreptul la un proces echitabil, este esențial ca toate probele să fie prezentate de față cu acuzatul, în cadrul

unei audieri publice, pentru a se putea oferi contraargumente. Acest lucru nu înseamnă totuși că declarațiile martorilor trebuie făcute în fața tribunalului pentru a fi admise ca mijloace de probă. Utilizarea declarațiilor din faza de instrucție penală a cazului nu încalcă, în principiu, prevederile art. 6 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale atât timp cât se respectă dreptul la apărare. De regulă, acest drept impune ca acuzatul să aibă ocazia de a pune întrebări martorului care depune mărturie împotriva sa, fie atunci când face aceste declarații, fie într-un stadiu ulterior al procedurilor (paragraful 21).

35. De asemenea, prin Decizia nr. 92 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 20 mai 2014, și prin Decizia nr. 473 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 12 decembrie 2017, paragraful 22 — decizii referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91² alin. 5 din Codul de procedură penală din 1968 —, Curtea Constituțională a reținut că legiuitorul ordinar a reglementat în detaliu, în secțiunea V¹ din Codul de procedură penală din 1968, procedura referitoare la interceptările și înregistrările audio sau video, Legea nr. 281/2003, Legea nr. 356/2006, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 60/2006 și Legea nr. 202/2010 contribuind, rând pe rând, la instituirea unor proceduri de natură să confere un plus de garanții împotriva arbitrariului organelor de anchetă. Astfel, dacă în varianta codului existentă anterior apariției Legii nr. 281/2003 procedura era sumar prevăzută, înregistrările audio sau video putând fi efectuate cu autorizarea prealabilă a procurorului desemnat, cu condiția existenței unor indicii temeinice privind pregătirea ori săvârșirea unei infracțiuni, ulterior adoptării actelor normative mai sus menționate, o astfel de interceptare sau înregistrare a convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon ori prin orice mijloc electronic de comunicare se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

36. Astfel, pentru motivele mai sus arătate, Curtea Constituțională a statuat că nu poate reține critica în sensul că, dacă în cauza penală au fost efectuate activități de

supraveghere tehnică în condiții de nelegalitate, iar una dintre părți este vizată, direct sau indirect, de împrejurările sau datele relevate cu ajutorul acestui procedeu probatoriu, există o vătămare evidentă atât a dreptului la un proces echitabil, cât și a dreptului la apărare, pe lângă încălcarea dreptului la viață intimă, familială și privată, precum și a secretului corespondenței. De asemenea, având în vedere argumentele prezentate anterior, Curtea a constatat că sunt neîntemeiate și susținerile potrivit cărora lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968 determină instanțele de judecată, investite de procurori cu autorizarea interceptării și a înregistrării convorbirilor sau comunicărilor, să se substituie legiuitorului — pentru a decela sensul sintagmei „persoanele care sunt chemate să dea concurs tehnic la interceptări și înregistrări” — într-un mod care excedează operațiunii de interpretare a normei juridice, în sensul preluării de către judecător a funcției de legiferare, ceea ce conduce la încălcarea principiilor constituționale privind separația și echilibrul puterilor, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și independența judecătorilor și supunerea lor numai legii.

37. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) cu privire la principiul legalității și ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

38. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 91² alin. 1 teza a doua din Codul de procedură penală din 1968, a prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută, textul constituțional invocat fiind aplicabil numai în ipoteza în care există o restrângere a exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale ale cetățenilor, restrângere care însă nu s-a constatat.

39. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

40. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marian Sandu în Dosarul nr. 2.380/63/2016/a1 al Curții de Apel Craiova — Secțiunea penală și pentru cauze cu minori și constată că dispozițiile art. 91² alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secțiunea penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 734

din 20 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2¹)
din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Chiriază Ioan Sorin Daniel.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, excepție ridicată de Alin Constantin Pintilescu în Dosarul nr. 5.566/2/2011^{*} al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.698D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, exemplu fiind Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2013, Decizia nr. 695 din 20 octombrie 2015 și Decizia nr. 378 din 26 aprilie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 aprilie 2017 pronunțată în Dosarul nr. 5.566/2/2011^{*} al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009**. Excepția a fost invocată de Alin Constantin Pintilescu, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect anularea unor acte administrativ-fiscale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia consideră că în speță este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor, prin defavorizarea persoanelor fizice care efectuează livrări de bunuri imobile, întrucât, în ceea ce le privește pe acestea, conform prevederilor de lege criticate, situația în care aceste persoane devin impozabile este explicată prin norme, iar nu prin lege, instituindu-se astfel o discriminare nejustificată față de celelalte persoane impozabile al căror regim juridic este stabilit prin lege.

6. Arată, de asemenea, că prevederile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal contravin dispozițiilor art. 139 alin. (1) din Constituție, întrucât prin reglementarea criticată legiuitorul a dat dreptul Guvernului ca prin norme de aplicare a legii să stabilească situațiile în care persoanele fizice

devin persoane impozabile, astfel încât s-a ajuns în situația în care, deși nimănui nu îi este permis să se situeze mai presus de lege, legiuitorul acordă Guvernului posibilitatea să reglementeze, prin acte normative inferioare legii, cazurile în care anumite persoane fizice vor fi obligate să plătească taxe și impozite. Astfel, actul normativ criticat împuternicește puterea executivă ca prin Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, să reglementeze situații juridice noi, prin care se lărgeste sfera persoanelor impozabile din punctul de vedere al TVA, condusă prin care situează, în mod nepermis, normele deasupra legii.

7. În fine, autorul excepției de neconstituționalitate susține că deși prevederile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au intrat în vigoare începând cu 1 ianuarie 2010, instanța de fond din Dosarul nr. 5.566/2/2011^{*} le-a aplicat retroactiv, cu toate că în speță erau în discuție tranzacții efectuate în perioada 2007—2009. În acest context, autorul excepției consideră că chiar și în cazul în care prevederile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal ar fi apreciate ca fiind constituționale, acestea nu se pot aplica situațiilor intervenite în perioada de dinaintea intrării lor în vigoare.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** consideră că textul de lege criticat este constituțional, iar în raport cu prevederile art. 29 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu este necesară motivarea acestei opinii.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Înederează faptul că, deși Legea nr. 571/2003 a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, totuși, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, excepția de neconstituționalitate este admisibilă.

11. Raportat la criticile formulate, în ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 139 alin. (1) din Constituție, Guvernul semnalează faptul că norma invocată nu reglementează stabilirea sferei persoanelor impozabile prin intermediul unei hotărâri a Guvernului, ci faptul că, prin norme, vor fi explicitate situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile, context în care face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 17 ianuarie 2013. De asemenea, apreciază că norma criticată se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate în situații similare, așa încât nu se poate reține încălcarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor. În ceea ce privește pretinsa retroactivitate a reglementării criticate, Guvernul consideră că, în realitate, critica vizează modalitatea în care legea a fost aplicată de către instanța de judecată, și nu reglementarea propriu-zisă.

12. **Avocatul Poporului** învederează că și-a mai exprimat punctul de vedere cu privire la prevederile legale criticate, în sensul constituționalității lor, acesta fiind reținut în cuprinsul deciziilor nr. 378 din 26 aprilie 2012 și nr. 695 din 20 octombrie 2015, punct de vedere pe care îl menține și în prezenta cauză. Astfel, Avocatul Poporului a arătat că „textul criticat reprezintă expresia preocupării statului pentru respectarea dispozițiilor constituționale referitoare la economia de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, și la asigurarea libertății comerțului, a protecției concurenței loiale și a creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. În plus, prevederile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului și sunt menite să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară. Stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective”.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, astfel cum au fost completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, care prevăd că „*Situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme*”.

16. Curtea reține că, potrivit art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, „*La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: 1. Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare*”. În acest context, Curtea observă că la data sesizării sale, și anume 27 aprilie 2017, reglementarea de lege criticată era abrogată.

17. În legătură cu examinarea unor texte de lege care nu mai sunt în vigoare, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, nuanțând interpretarea sintagmei „*în vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „*dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare*”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. O astfel de soluție a fost justificată prin faptul că, deși abrogată, legea civilă poate ultraactiva în unele situații, potrivit principiului *tempus regit actum*. Așa fiind, Curtea este competentă și urmează a se pronunța asupra prevederilor de lege cu care a fost sesizată, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare, ele continuând să își producă efectele în cauza concretă dedusă judecătii.

18. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale*

mai favorabile”, art. 16 privind egalitatea în drepturi, precum și celor ale art. 139 alin. (1), potrivit cărora „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”.

19. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 378 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2012, Decizia nr. 413 din 3 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 24 iulie 2012, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 25 februarie 2013, și Decizia nr. 695 din 20 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 966 din 28 decembrie 2015, prin care Curtea a constatat că aceste prevederi de lege sunt constituționale.

20. Prin aceste decizii, Curtea a constatat că „prin dispozițiile legale criticate se face trimitere la explicitarea unor situații juridice prin norme, fapt care corespunde, în această situație, normelor de tehnică legislativă, ele neavând rolul de a modifica sau completa dispozițiile legale din Codul fiscal referitoare la situațiile în care persoanele fizice sunt calificate ca persoane impozabile, ci doar de a clarifica ipoteza normei legale, în conformitate cu prevederile art. 38 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora «*Textul articolelor trebuie să aibă caracter dispozițiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări*»”.

21. Astfel, raportat la critica autorului excepției, formulată în sensul că prin norma legală criticată legiuitorul a dat dreptul Guvernului ca prin norme de aplicare a legii, aprobate prin hotărâre a Guvernului, să stabilească situațiile în care persoanele fizice devin persoane impozabile, Curtea apreciază ca fiind incidente considerentele deciziilor mai sus menționate, așa încât nu poate fi reținută critica referitoare la contrarietatea normei legale față de dispozițiile art. 139 alin. (1) din Constituție.

22. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a constatat că sintagma „*numai prin lege*” din cuprinsul art. 139 alin. (1) din Constituție nu are o semnificație absolută, în sensul art. 73 din Constituție. A condiționa adoptarea unor prevederi referitoare la bugetul de stat numai prin dezbateri parlamentară ar însemna a nu ține cont de realitățile concrete ale derulării procedurilor parlamentare, astfel încât pe perioada vacanței parlamentare să nu poată fi adoptate astfel de reglementări, în condițiile dispozițiilor constituționale referitoare la delegarea legislativă. Sintagma „*numai prin lege*” urmărește, așadar, să interzică stabilirea unor impozite și taxe pentru bugetul de stat și bugetul asigurărilor sociale de stat prin acte inferioare legii, cum ar fi hotărâri ale Guvernului, ordine ale miniștrilor etc., sintagma nefiind aplicabilă în cazul adoptării ordonanțelor și ordonanțelor de urgență ale Guvernului în acest domeniu. Mai mult, prin Decizia nr. 261 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 31 mai 2012, Curtea a statuat că termenul de „*lege*” folosit în cuprinsul dispozițiilor constituționale ale art. 139 alin. (1) desemnează acte normative ce au forța juridică a legii, fiind incluse aici și ordonanțele Guvernului.

23. Or, Curtea constată că normele criticate, și anume alin. (2¹) al art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009, iar împrejurarea că în cuprinsul său normativ reglementarea criticată stipulează faptul că prin norme vor fi explicitate situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile nu este de natură a contraveni normei constituționale invocate, ci are doar rolul de a clarifica ipoteza normei legale.

24. Totodată, prin Decizia nr. 184 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 10 iunie 2016, Curtea a subliniat că, „având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea

antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație”.

25. În ceea ce privește critica autorului excepției de neconstituționalitate potrivit căreia „deși prevederile art. 127 alin. (21) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au intrat în vigoare începând cu 1 ianuarie 2010, instanța de fond le-a aplicat retroactiv, chiar dacă în speță erau în discuție tranzacții efectuate în perioada 2007—2009”, Curtea reține că aspectele înveredate nu vizează probleme ce intră în sfera contenciosului constituțional, ci au în vedere modalitatea în care legea a fost aplicată de către instanța de judecată, și nu conținutul normativ al reglementării legale criticate.

26. În fine, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea principiului egalității în drepturi, întrucât norma criticată se aplică în egală măsură tuturor persoanelor aflate în situații similare.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alin Constantin Pintilescu în Dosarul nr. 5.566/2/2011* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 127 alin. (21) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 735

din 20 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Chiriazii Ioan Sorin Daniel.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată

de Marin Trăistaru în Dosarul nr. 26.456/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.790D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită admiterea excepției, astfel cum a fost formulată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, concretizată, spre exemplu, prin Decizia nr. 126 din 16 februarie 2012 și Decizia nr. 138 din 13 martie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 10.573 din 21 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 26.456/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.** Excepția a fost invocată de Marin Trăistaru, cu ocazia soluționării unei cauze având ca obiect „obligația de a face”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că este nemulțumit de prevederile Codului fiscal care „reglementează în mod ilegal, abuziv și imoral chestiunile impozitării pensiilor (16%) și a contribuției de 5,5% la asigurările sociale de sănătate, în ceea ce îi privește pe pensionari.” În concret, consideră ca fiind nelegală reținerea de către Casa de Pensii a cotei de 16% din drepturile sale de pensie, apreciind această situație ca fiind un abuz de drept, care trebuie să înceteze, deoarece nu există absolut nicio prevedere în Legea nr. 263/2010 sau în Codul fiscal în temeiul căreia Casa de Pensii ar avea vreun drept să îi rețină impozit pe pensie. Susține că suma lunară cu care a contribuit la fondul de pensii a fost impozitată în perioada în care a muncit, la fel și suma pentru pensie suplimentară, iar pensia nu reprezintă un venit pe care îl realizează lunar dintr-o activitate care să îi aducă un salariu sau un fel de compensare lunară a unei activități de orice fel, ci reprezintă o sumă pe care Casa de Pensii i-o achită lunar din suma totală cu care a contribuit în anii de activitate, prin urmare nu este un venit impozabil, iar în acest sens face referire la art. 7 din Codul fiscal, care prevede că este supusă impozitării orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare generatoare de venituri.

6. În acest context, autorul excepției învederează că diminuarea pensiei sale constituie, în mod evident, o restrângere a dreptului său de a-și primi integral suma lunară cu titlu de pensie pe care statul român i-o datorează în calitate de organizator al sistemului public de pensii și, în special, în calitate de garant al plății dreptului său la pensie pentru limită de vârstă, cu consecința restrângerii dreptului de proprietate asupra patrimoniului său și cu încălcarea dispozițiilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate. Subliniază, de asemenea, faptul că dubla impozitare, prima dată la plata salariului din care a fost achitată contribuția la fondul de pensii, iar a doua oară la data achitării drepturilor de pensie lunare, constituie o îmbogățire fără justă cauză a statului român, în detrimentul său, motiv pentru care consideră impozitarea pensiei ca fiind neconstituțională.

7. **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că textele de lege criticate nu contravin normelor constituționale invocate, fiind vorba despre modul de reglementare a sarcinilor fiscale și repartizarea acestora asupra tuturor cetățenilor, inclusiv asupra pensionarilor care obțin venituri din pensie peste un anumit nivel, apreciat de legiuitor ca relevant pentru o justă repartizare a obligațiilor fiscale.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Învederează faptul că, deși Legea

nr. 571/2003 a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, totuși, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, excepția de neconstituționalitate este admisibilă.

10. În ceea ce privește criticile formulate, acesta apreciază ca fiind relevante considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 35 din 24 ianuarie 2012, prin care s-a reținut că nicio dispoziție constituțională nu statuează în sensul că veniturile din pensii nu ar fi impozabile. Mai mult, întrucât determinarea categoriilor de venituri supuse impozitării, precum și a condițiilor de impozitare intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului și având în vedere dispozițiile art. 139 alin. (1) din Constituție, rezultă fără echivoc că impozitarea pensiilor pentru partea care depășește o anumită sumă pe lună nu poate fi considerată o confiscare parțială a pensiilor.

11. De asemenea, în privința obligației plății contribuției pentru asigurări sociale de sănătate și pentru veniturile obținute din pensii, Curtea a observat că „sistemul public de asigurări sociale de sănătate, datorită faptului că este guvernat de principii solidarității, își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011).

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, care au următorul cuprins:

— Art. 41 lit. e): *„Categoriile de venituri supuse impozitului pe venit, potrivit prevederilor prezentului titlu, sunt următoarele: [...]*

e) „venituri din pensii, definite conform art. 68”¹

— Art. 43 alin. (1) lit. e): *„Cota de impozit este de 16% și se aplică asupra venitului impozabil corespunzător fiecărei surse din fiecare categorie pentru determinarea impozitului pe veniturile din: [...] e) pensii;”*

— Art. 296³: *„Contribuabilii sistemelor de asigurări sociale sunt, după caz: [...]*

d) pensionarii cu venituri din pensii care depășesc 740 lei;”

15. Curtea reține că potrivit art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, „La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: 1. Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare”. În acest context, Curtea observă că la data sesizării sale, și anume 21 noiembrie 2016, prevederile de lege criticate în cauză erau abrogate.

¹ Art. 68: *„Veniturile din pensii reprezintă sume primite ca pensii de la fondurile înființate din contribuțiile sociale obligatorii făcute către un sistem de asigurări sociale, inclusiv cele din fonduri de pensii facultative și cele finanțate de la bugetul de stat.”*

16. În legătură cu examinarea unor texte de lege care nu mai sunt în vigoare, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, nuanțând interpretarea sintagmei „*în vigoare*” din cuprinsul art. 29 din Legea nr. 47/1992, text care circumstanțiază controlul de constituționalitate numai la legile și ordonanțele în vigoare, Curtea Constituțională a reținut că acest control vizează „*dispozițiile aplicabile cauzei, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare*”, dar ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. O astfel de soluție a fost justificată prin faptul că, deși abrogată, legea civilă poate ultraactiva în unele situații, potrivit principiului *tempus regit actum*. Așa fiind, Curtea este competentă și urmează a se pronunța asupra prevederilor de lege cu care a fost sesizată, chiar dacă acestea nu mai sunt în vigoare, ele continuând să își producă efectele în cauza concretă dedusă judecării.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44, privind dreptul de proprietate privată, art. 53 alin. (2), referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 56 alin. (2), potrivit căruia sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale, și celor ale art. 57, privind exercitarea drepturilor și a libertăților.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, deciziile nr. 1.526 din 15 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 2 februarie 2012, Decizia nr. 826 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2013, Decizia nr. 261 din 20 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 31 mai 2012, și Decizia nr. 138 din 13 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 19 mai 2014, prin care Curtea a constatat că reglementarea legală criticată este constituțională.

19. Astfel, referitor la criticile formulate de autorul excepției, în jurisprudența sa în această materie, Curtea a subliniat că nicio dispoziție constituțională nu statuează în sensul că veniturile din pensii nu ar fi impozabile, iar dispozițiile art. 41 și cele ale art. 47 alin. (2) din Constituție, referindu-se la dreptul la protecție socială și, respectiv, la dreptul la pensie, nu au semnificația interzicerii posibilității impozitării pensiilor. Mai mult, întrucât determinarea categoriilor de venituri supuse impozitării, precum și a condițiilor de impozitare intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului și având în vedere art. 139 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*”, rezultă, fără echivoc, că impozitarea pensiilor pentru partea care depășește o anumită sumă pe lună nu poate fi considerată o dublă impozitare. Dimpotrivă, această impozitare constituie o măsură socială prin care se majorează bugetul public național, care, potrivit art. 138 alin. (1) din Constituție, cuprinde, printre altele, și bugetul asigurărilor sociale de stat și, prin urmare, creează posibilitățile bugetare pentru majorarea corespunzătoare a pensiilor, precum și pentru asigurarea unui minim nivel de trai decent pentru toți cetățenii țării.

20. Curtea a mai reținut că prin impozitarea unor categorii de venituri, și anume a acelor pensii peste un anumit quantum, nu se aduce atingere dreptului de proprietate privată, garantat prin art. 44 alin. (1) din Constituție. Curtea a arătat că însăși proprietatea este supusă impozitării, iar una dintre îndatoririle fundamentale ale cetățenilor, prevăzută la art. 56 alin. (1) din Constituție, este să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice. Impozitarea doar a acelei părți a venitului din pensie care depășește o anumită valoare, modificabilă în timp în funcție de rata inflației sau de alți factori luați în considerare de legiuitor, constituie o opțiune a acestuia

și depinde de posibilitățile financiare ale statului într-o anumită perioadă, pentru dimensionarea măsurilor de protecție socială (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 321 din 20 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2002).

21. De asemenea, Curtea a reținut că scutirea de la plata contribuției la asigurările de sănătate nu este un drept constituțional, iar acordarea unei asemenea scutiri, în considerarea unor situații obiective sau subiective, este lăsată la opțiunea liberă a legiuitorului. Prin urmare, restrângerea acestei facilități nu se supune condițiilor art. 53 din Constituție, care au în vedere restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale. Totodată, Curtea a constatat că, potrivit Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, obligația de contribuție a pensionarilor la sistemul de asigurări sociale de sănătate reprezintă 5,5% din veniturile ce depășesc 740 de lei. Această reglementare a fost adoptată după ce, prin deciziile nr. 223 și 224 din 13 martie 2012, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 259 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, dispoziții care reglementau contribuția de asigurări sociale de sănătate asupra veniturilor din pensii, „*sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că procentul de 5,5 se aplică numai asupra veniturilor din pensii care depășesc 740 de lei*”. Având în vedere cuantumul contribuției de asigurări sociale de sănătate ce revine pensionarilor care au o pensie ce depășește 740 de lei, Curtea a apreciat că nu poate fi vorba despre o încălcare a dreptului la un nivel de trai decent, statuând, totodată, că „art. 56 din Constituție prevede obligația cetățenilor de a contribui, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor”.

22. De altfel, în privința obligației plății contribuției pentru asigurări sociale de sănătate și pentru veniturile obținute din pensii, Curtea a subliniat că sistemul public de asigurări sociale de sănătate este guvernat de principiul solidarității, iar principiul așezării juste a sarcinilor fiscale impune ca plata contribuțiilor să se facă în același mod de către toți contribuabilii, prin excluderea oricărui privilegiu sau discriminări, astfel încât la venituri egale contribuția să fie aceeași. Același principiu presupune însă ca așezarea sarcinilor fiscale să țină cont de capacitatea contributivă a contribuabililor, respectiv în așezarea obligațiilor fiscale să se țină seama de necesitatea de protecție a păturilor sociale cele mai dezavantajate, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale contribuabililor în cauză (a se vedea Decizia nr. 258 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010).

23. Curtea învederează faptul că numai legiuitorul este în drept să stabilească categoriile de venituri pentru care urmează a se plăti contribuții la bugetul asigurărilor de sănătate, iar pensia, în mod indubitabil, este un astfel de venit; în lipsa plății acestei contribuții, persoana nu poate dobândi *ex officio* calitatea de asigurat. Faptul că legiuitorul are posibilitatea de a excepta pensia de la plata unor astfel de contribuții reprezintă o chestiune care ține în mod exclusiv de opțiunea sa. Prin urmare, din coroborarea art. 56 și art. 139 alin. (1) din Constituție, rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili cuantumul impozitelor și taxelor și de a opta pentru acordarea unor exceptări sau scutiri de la aceste obligații în favoarea anumitor categorii de contribuabili și în anumite perioade de timp, în funcție de situațiile conjuncturale, dar, evident, și în raport cu situația economico-financiară a țării în perioadele respective.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marin Trăistaru în Dosarul nr. 26.456/3/2016 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că prevederile art. 41 lit. e), art. 43 alin. (1) lit. e) și art. 296³ lit. d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 20 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor,
pe sectoare cadastrale, în unitatea administrativ-teritorială Balotești din județul Ilfov**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, în sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 24, 25 și 26 din unitatea administrativ-teritorială Balotești din județul Ilfov.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a

imobilelor este prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Vasile Marcel Grigore

București, 8 februarie 2019.
Nr. 670.

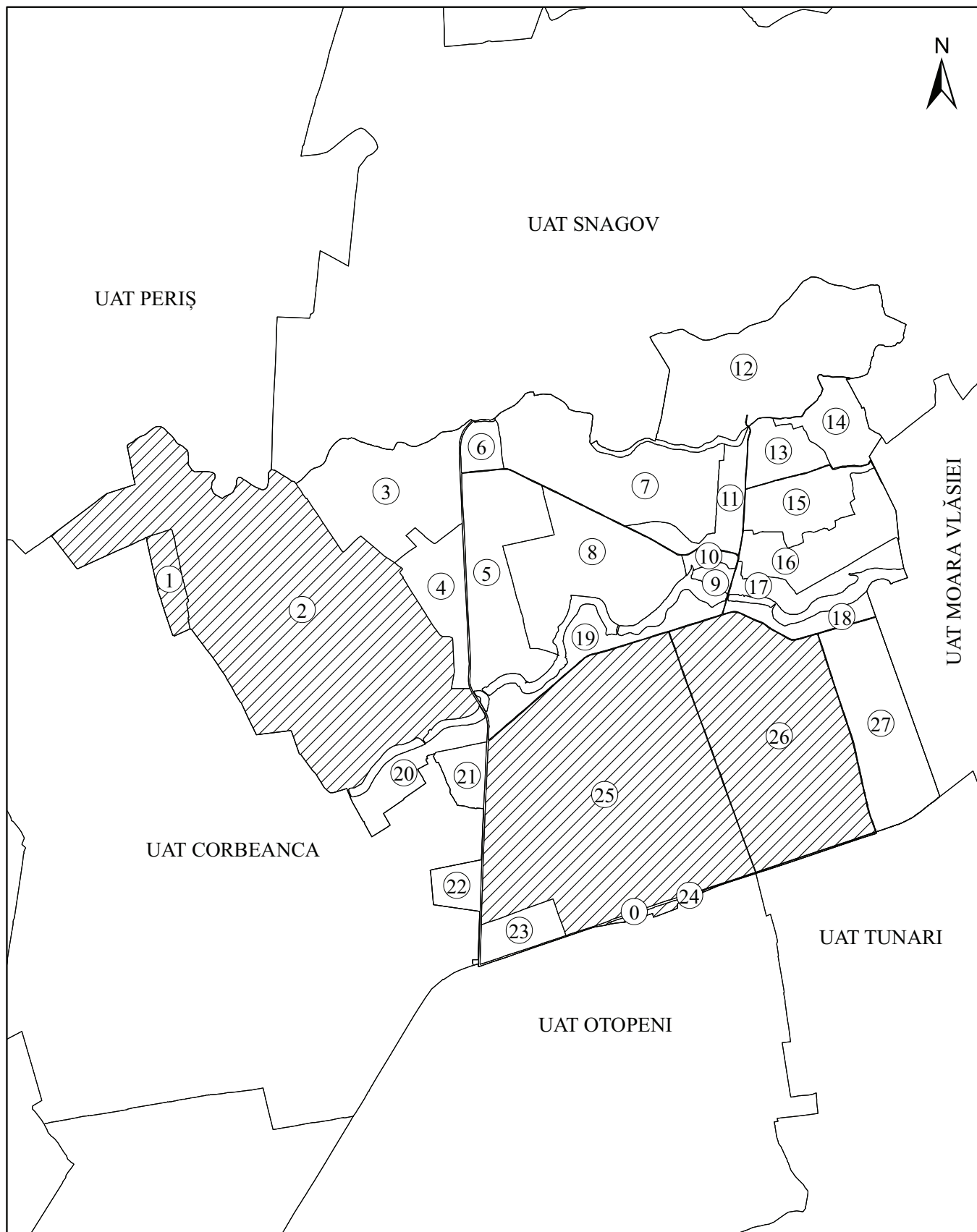
*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: ILFOV

UAT: BALOTEȘTI

Sectoare: 1, 2, 24, 25, 26

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN**privind acordarea titlului de parc industrial Societății BORGHESI — S.R.L.**

Având în vedere prevederile:

— art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2018 pentru aprobarea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 147/2018;

— art. 8 alin. (7) și (8) și art. 9 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar, emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se dispune acordarea titlului de parc industrial Societății BORGHESI — S.R.L., cu sediul social în județul Hunedoara, municipiul Brad, Str. Libertății, bl. B19, ap. 15, cod unic de înregistrare 19113841, care administrează parcul industrial constituit pe terenul având datele de identificare prevăzute la art. 2.

(2) Durata titlului de parc industrial acordat potrivit alin. (1) este de 20 de ani, în condițiile respectării caracteristicilor de parc industrial prevăzute de legislația în vigoare.

Art. 2. — (1) Terenul pentru care se acordă titlul de parc industrial are următoarele caracteristici:

a) este amplasat pe teritoriul administrativ al municipiului Oradea, județul Bihor și identificat în baza extrasului de carte funciară pentru informare nr. 197177, eliberat de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bihor, Biroul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Oradea, la data de 25.01.2019;

b) are o suprafață de 5,42 ha.

(2) Locația terenului pentru care se acordă titlul de parc industrial este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Societatea-administrator transmite Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice un raport anual privind dezvoltarea parcului industrial.

Art. 4. — Titlul de parc industrial, acordat potrivit prezentului ordin, conferă operatorilor economici din parcul industrial dreptul

la facilitățile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 186/2013 privind constituirea și funcționarea parcurilor industriale, cu modificările ulterioare, și de art. 456 alin. (1) lit. i) și art. 464 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în situația îndeplinirii condițiilor stipulate în:

a) Regulamentul (UE) nr. 651/2014 al Comisiei din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piața internă în aplicarea articolelor 107 și 108 din tratat, cu modificările ulterioare;

b) Regulamentul (UE) nr. 1.407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis*;

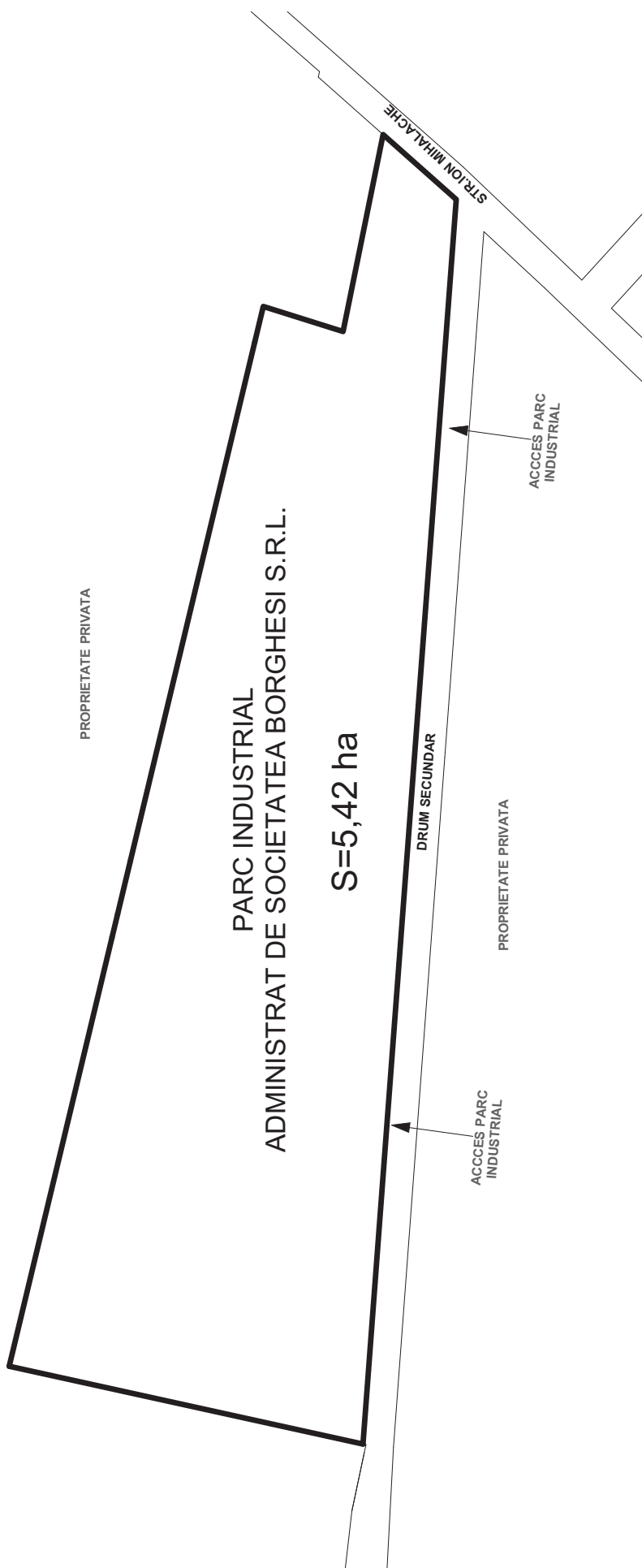
c) Ordinul viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, nr. 2.980/2013 privind aprobarea condițiilor de acordare a măsurilor de sprijin pentru investițiile realizate în parcurile industriale, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Furnizorul ajutorului de stat acordat în temeiul titlului de parc industrial acordat potrivit prezentului ordin este municipiul Oradea, județul Bihor.

Art. 6. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, interimar,

Sirma Caraman,
secretar de stat

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind retragerea, la cerere, a autorizației de funcționare a Societății FATA ASIGURĂRI — S.A.

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 3 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Decizia nr. 1.200 din 8.06.2016*), potrivit căreia Autoritatea de Supraveghere Financiară a aprobat dizolvarea și lichidarea Societății FATA ASIGURĂRI — S.A. numind în calitate de lichidator Societatea KPMG RESTRUCTURING SPRL, lichidatorul a întocmit și a transmis Autorității de Supraveghere Financiară rapoarte privind stadiul procedurii de dizolvare și lichidare, conform prevederilor art. 62 din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară, falimentul, dizolvarea și lichidarea voluntară în activitatea de asigurări, republicată, cu modificările ulterioare,

având în vedere faptul că în data de 6.11.2018 în cadrul Adunării Generale Extraordinare acționarii Societății FATA ASIGURĂRI — S.A., constatând îndeplinirea obligațiilor de lichidare a activității și patrimoniului societății, cu plata tuturor creanțelor rezultând din asigurări, au aprobat formularea și depunerea la Autoritatea de Supraveghere Financiară a solicitării de retragere a autorizației de funcționare a societății, precum și la oficiul registrului comerțului a cererii de radiere a societății,

luând în considerare că Societatea FATA ASIGURĂRI — S.A. nu a mai raportat activitate de subscriere pentru mai mult de șase luni consecutive, coroborat cu faptul că nu mai are în portofoliu polițe de asigurare active și nici obligații din activitatea de asigurare, după cum rezultă din raportările transmise pentru trimestrul III 2018, conform Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 21/2016 privind raportările referitoare la activitate de asigurare și/sau de reasigurare, cu modificările și completările ulterioare,

ținând seama de faptul că valoarea rezervei de daună transmisă în raportarea obligațiilor asumate pentru asigurări generale aferente trimestrului III 2018 și în raportarea privind determinarea coeficientului de lichiditate aferentă lunii noiembrie 2018 este 0, aspecte confirmate și de Societatea Ernst&Young Assurance Services — S.R.L. prin auditarea situațiilor financiare încheiate de asigurător pentru data de 30.09.2018,

având în vedere adresa Societății FATA ASIGURĂRI — S.A., înregistrată la Autoritatea de Supraveghere Financiară cu nr. RG 36.566/09.11.2018 și completată cu adresele nr. RG 37.527/20.11.2018, RG 38.808/05.12.2018 și RG 38.974/07.12.2018, prin care aceasta a solicitat aprobarea cererii de retragere a autorizației de funcționare ca societate de asigurare,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară a hotărât în ședința din data de 20.02.2019 retragerea autorizației de funcționare a Societății FATA ASIGURĂRI — S.A., conform prevederilor art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare, drept care

Autoritatea de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă retragerea, la cerere, a autorizației de funcționare a Societății FATA ASIGURĂRI — S.A., cu sediul în București, Sitraco Building, bd. Națiunile Unite nr. 4, bl. 107, ap. A2 și B2, sectorul 5, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu numărul J40/2739/23.03.1998, cod unic de înregistrare 10347059, ca urmare a încetării activității de asigurare, conform Hotărârii Adunării Generale Extraordinare a Acționarilor Societății FATA ASIGURĂRI — S.A. din data de 6.11.2018, în baza prevederilor art. 110 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — Societății FATA ASIGURĂRI — S.A. i se interzice, de la data publicării deciziei de retragere a autorizației de funcționare, desfășurarea activității de asigurare, conform prevederilor Legii nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Societatea KPMG Restructuring SPRL în calitate de lichidator al Societății FATA ASIGURĂRI — S.A. are obligația să depună la Autoritatea de Supraveghere Financiară copii ale documentelor oficiale privind radierea Societății FATA

ASIGURĂRI — S.A. de la Oficiul Național al Registrului Comerțului, în termen de 5 zile de la data eliberării acestora, precum și o copie a raportului final de lichidare, de la Oficiul Național al Registrului Comerțului, conform prevederilor art. 260 alin. (6) din Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Societatea KPMG Restructuring SPRL în calitate de lichidator al Societății FATA ASIGURĂRI — S.A. are obligația să dispună măsuri pentru păstrarea, conservarea și evidența arhivei, în condițiile prevăzute de Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 33/2017 privind organizarea activității de arhivă la entitățile autorizate/avizate, reglementate și supravegheate de către Autoritatea de Supraveghere Financiară și să comunice Autorității de Supraveghere Financiară adresa unde se află arhiva societății, precum și datele de identificare și de contact ale persoanei responsabile cu administrarea arhivei.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 8 alin. (10) din Legea nr. 237/2015, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,

Leonardo Badea

București, 26 februarie 2019.

Nr. 322.

*) Decizia nr. 1.200 din 8.06.2016 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

